

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

כ"ד ניסן תשפ"א
פרשת שמיני

הילד שצעה על מנגלה

מסירות נפש מדהימה וניסים גלויים ליוו את
חיוו של הרב ניסן מנגל כילד באושוויץ
כתבה בעמוד 10

חם מהתנור בקרוב אליך!

סדרת פרקי אבות רלוונטיים מתמיד של
הרב משה שילת וסדרת סיפורי וספירות
העומר של נעמה מנוסי!

רמטכ"ל לא שולח
חייל קטן לתפקיד גדול
התועדות עם הרב שבתי סלבטיצקי

"וספרתם לכם, ממחרת השבת.....
שבע שבתות, תמימות"

השנה! כולם סופרים!

ולא מפספסים אפילו פעם אחת.

מהינים או שולחים הודעת whatsapp למספר

058-60-60-000

או נכנסים לאתר www.SFIRA.net

לרפואת גבריאל חיים בן זוהרה

הבוט היהודי מבית meserGO

meserGO
הפצת מסרים בקליק

- הודעות SMS
- דיוור אלקטרוני
- הודעות קוליות IVR
- דפי נחיתה
- whatsapp automation
- צ'אט בוטים ואוטומאציות

לפתיחת חשבון ללא התחייבות
072-330-6060 meserGO.co.il

אותיות וילדים

חוגגים עצמאות

המשך
 כליין הצדעה
 לטובות
 העברות

והרי החדשות
 דיוקן מיוחד עם עיתונאית
 שכפרה יחד עם החיילים
 שגשו הספורה

שווקולה או
מרמלה?
 במסגרת עם בני
 של ספקד הילדי

ירצית להגן על
ארץ היורים
 מהקשת פיר 12
 במשנה לאי?

ולא מצרפיק אכסית <<
הספר החדש "הגיע הזמן"
או משחק קטאן במתנה!

* בהתחייבות לשנה

בין הכותבים: שי צרקה עם קומיקס "הרצל" | ג'קי ירחי | מושיק גולסט עם קומיקס "המטה השבור" | נתנאל ובת-אל אפשטיין | חיים ולדר | אורי לרמן | טוביה רוזנפלד | אבישי שטרית | יהונתן רוזננק | דורון שפר | דבד נה | אתי אלבוים | דובי קייך עם קומיקס "ארתור ובלו" | מדורים: יצירה | אומנות | לימוד אנגלית | ציור | אפיה ובישול | טבע והיסטוריה | תרבות ומדע | אימון אישי וייעוץ ועוד |

אותיות וילדים
 יחד עם ילדי ישראל

להצטרפות << שלחו סמס ל-055-9663035
 או התקשרו 8980* | או חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים'

מבית
פנימה
 מגזין לילדים

כשאת לא מוותרת על אף תלמיד בכיתה

יום פתוח וירטואלי - בזום

ביום שני, ז' באייר (19.4) בשעה 18:00

לשון < מתמטיקה < אנגלית < גיל הרך < חינוך מיוחד < תנ"ך < תושב"ע
מחשבת ישראל < היסטוריה < ארץ ישראל < קידום נוער < מחול ותנועה

מורות מבוקשות x+ מקורסים מקוונים חדש! למידה הברידית (מ) מעונות לרווקות ולנשואות (מ) הסעות מרחבי הארץ

אורות ישראל. מחנכים ליותר

קמפוס הנשים באלקנה

מלגה ייחודית ע"ס 4,000 ש"ח

להתמחויות **אנגלית, מתמטיקה ולשון** לנרשמים לשנה א' תשפ"ב
עד התאריך כ"א בסיוון תשפ"א (1.6.21)

חפשו בGoogle "תואר ראשון באורות"

*במוסדות האקדמיים במגזר הדתי, בישראל בהיערכותם ללימוד מרחוק, ובחווית הלימוד בימי הקורונה על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון "מאגר מוחות" 2020

03-376-376-7

פרקי אבות עם הרבי מליובאוויטש הרב משה שילת פרק א

“עשה לך רב” (א,י)

צריך לבחור רב. אחרי שאבחר בו, אכפיף את עצמי אליו, אבל עד אז יש לי חופש... ולכן, ואולי גם מסיבות עמוקות יותר, קל יותר לא להחליט החלטה כה גורלית. לפעמים מסובך מאוד לזהות את האדם ואת השיטה שבאמת מתאימים לי. ומה אני אמור לעשות אם לא מצאתי רב לטעמי, למצוא בכאילו?

המשנה לא קונה את הטענה הזאת. עשה לך רב ותפסיק לבלבל את המוח (את המוח שלך בעיקר). אדם קרוב אצל עצמו, וכל רב שתבחר יהיה פחות משהו ממך, לפחות בכל הנוגע אליך.

היצר הרע בוודאי מעדיף שתמשיך לחפש ולתהות ולדחות את בחירת הרב. אבל המשנה מצווה עליך “עשה לך רב”, ויש משהו בדור הזה שיכול להיות הרב שלך, אז קדימה! אף אחד לא הבטיח שזה יהיה קל: “לשון עשייה ייאמר על דבר שצריך לטרוח ולעשות על ידו” (מאירי). אתה חייב ולכן אתה תמצא, ויגיעת ומצאת - תאמין”.

במקרים קיצוניים אפשר לפרש את לשון העשייה במובן של כפייה, כמו הביטוי “מעשין על הצדקה”, שפירושו כי יש לגבות צדקה מן החייב בה גם בדרך של כפייה. כלומר: תכריח את עצמך. בסופו של דבר ההוראה הזאת, כמו כל התורה, היא אך ורק לטובתך. אם תיקח את המשימה הזאת ברצינות, המשנה תתקיים כפשוטה: יהיה לך רב כרצונך.

“אל תתודע לרשות” (א,י)

אל תתלהב מהעניבה. לפעמים, אחרי שמתחילים לעסוק בצורכי ציבור מהסיבות הנכונות, נקשרים לצווארון הלבן מהסיבות הפחות נכונות - “תתודע” במובן של דעת והתקשרות, כמו “והאדם ידע את חוה אשתו”. במסגרת התפקיד צריך לדעת לשחק את המשחק ולדבר את השפה של הרשות, אבל הלב והנפש צריכים להישמר, לזכור שהגיגונים שייכים לעולם השקר ולא בשבילם הגענו לכאן.

כשאישי ציבור נשאר ממוקד בפנימיות ולא נכבש בקסמה של החיצוניות הנוצצת, מובטח שיצליח לקיים את מאמר הלל - תלמידו של שמעיה, בעל המאמר - “הווי מתלמידיו של אהרן... אוהב את הבריות”: הוא יישאר מחובר וקשור גם אל פשוטי העם, אלו שבבחינת בריות בעלמא.

“הווי דן את כל האדם לכף זכות” (א,ו)

סקופ היסטורי ענקי ועלום מסתתר מאחורי המשנה.

רבי יהושע בן פרחיה, התנא של משנתנו, היה הרב של ‘אותו האיש’ בראשית דרכו. כשהתלמיד התחיל להיות סורר, רבי יהושע נידה אותו, ואפילו כשהתלמיד ביקש לחזור בו - הרב דחה אותו. בעקבות זאת הלך אותו האיש ועבד עבודה זרה. בסוף התחרט רבי יהושע וקרא לו “חזור בך!”, אבל זה היה מאוחר מדי. “כך מקובלני ממך”, ענה התלמיד המיואש, “כל החוטא ומחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה” (סנהדרין קז, ב).

מסקנתו של רבי יהושע היא שכל אדם, וכל האדם, צריך להיות תחת זכוכית מגדלת שמחפשת את הנקודות הטובות שבו. מיליארדי צרות היו נחסכות אילו אותו האיש היה מקבל חיבוק בזמן הנכון.

כי לכאורה, לפי הכללים, הוא צדק. לייאוש תמיד יש צידוק. “אין מספיקין בידו לעשות תשובה”. זה כתוב שחור על גבי לבן. אבל האמת היא שמשמעותה של הלשון הייחודית “אין מספיקין” היא אין מסייעין. חוטא ומחטיא נמצא בסטטוס קשה, אבל גם הוא “אם דחק השעה ועשה תשובה - אין לך דבר שעומד בפני התשובה” (תניא פרק כה, וראו שם את פירוש הביטוי “אין מספיקין”).

אין ייאוש, אין דלת נעולה, וכשארם נופל הוא זקוק למישהו מבחוץ שיאמין בו וירם אותו. כשאנחנו מצווים ללמד זכות, אנחנו מצווים להסתכל בעין חיובית על אדם לא חיובי או על סיטואציה לא חיובית, להשתמש ככל יכולתנו בכישרון הפלפול כדי להאמין בחיובי ולהדגיש אותו. להאמין באיש במקום בייאוש, להאמין בו עוד יותר ממה שהוא מאמין בעצמו. בכל איש! ואפילו באותו האיש.

הרב אליהו איתן | רב יעץ ופוסק במכון

ויטמין C או שוקולד חלב?

התחיל דיון בין השבטים מי ירד ראשון לים, ובסוף נחשון בן עמינדב קפץ ראשון, נכנס, ושום דבר לא קרה. רק כאשר המים הגיעו עד אפו - נקרע הים, והשאר - היסטוריה...

פעם באו למכון פועיה בני זוג מבוגרים. האישה הייתה צריכה טיפול פריון, כיוון שלא הייתה אפשרות - בדרך הטבע - שתכנס להריון, אך הבעל לא הסכים שהיא תעבור את הטיפול. לשאלתי “מדוע?”, ענה הבעל שהקב"ה יכול להביא הריון גם ללא הטיפול. שאלתי אותו: “ומה עם השתדלות?”, והוא אמר שבשביל ההשתדלות הוא אמר לאשתו לקחת ויטמין C. שאלתי אותו מדוע דווקא ויטמין C, והוא אמר שפעם אח שלו היה חולה ואבא שלו נתן לו ויטמין C והוא הבריא. “סימן שויטמין C זה טוב”. אמרתי לו שלדעתי במקרה הזה לשוקולד חלב תהיה אותה יעילות, והוא יותר טעים... האם הבעל צודק?

בשבוע שעבר הסתיים חג הפסח וניתן לקחת ממנו תוכנה לעניינינו. בני ישראל עומדים מול הים, והמצרים מאחוריהם. על פניו נראה שהמצב אבוד ויש כאן דרך ללא מוצא. בני ישראל צועקים אל ה' ובאים בטענה אל משה מדוע הכניס אותם לצרה זו. משה מרגיע אותם ואומר להם שהם לא יצטרכו לעשות כלום, ה' ילחם להם והם יחרישו. אלא שמיד בפסוק לאחר מכן ה' שואל את משה למה הוא צועק אליו? שיגיד לבני ישראל וייסעו, כלומר, עליהם לעשות מעשה. חז"ל מוסיפים שהתחיל דיון בין השבטים מי ירד ראשון לים, ובסוף נחשון בן עמינדב קפץ ראשון, נכנס, ושום דבר לא קרה. רק כאשר המים הגיעו עד אפו - נקרע הים, והשאר - היסטוריה...

רגילים להסביר את מעשה נחשון באופן הבא: אדם צריך לעשות מאמץ עד היכן שידו מגעת, ואז הקב"ה ישלים את המלאכה. לכן רק לאחר שהגיעו מים עד נפש' - נקרע הים. איך זה מסתדר עם 'אתם תחרישון'?

התורה מלמדת אותנו ששני הדברים הולכים יחד - כפי שמתבטא בכך ששני הפסוקים האלה הם סמוכים אחד לשני.

האיזון בין הביטחון ובין ההשתדלות הוא אחת מהמלאכות הקשות שלנו, במכון פועיה.

ישנם זוגות הפועלים רק מכוח הביטחון, ומחרישים עד שה' יקרע להם את הים. לעומתם, ישנם זוגות הפועלים רק מכוח ההשתדלות והופכים עולמות' על מנת להשיג את ההריון המיוחל.

גם בתחום של הרפואה הטבעית, שאני אחראי עליו במכון, אני פוגש את המנעד בין הצדדים. ישנם זוגות שאינם מעוניינים כלל לשמוע על דברים טבעיים, וישנם שמגיעים לאחר שכבר שתו את כל השיקויים שפגשו.

האיזון שאנו מנסים ליצור בנוי בעזרת ההמלצה על הטיפול הרפואי (הקונבנציונלי או הטבעי) המדויק לאותו זוג, על פי הנתונים הרפואיים שלהם, יחד עם התפילה וההבנה שההצלחה תלויה רק במי שמפתח הלידה נמצא בידו. יה"ר שזנכה להמשך סייעתא דשמיא במלאכה חשובה זו.

מכללה ירושלים

איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

ראשונות להצלחה בתואר הראשון

הלימודים מתקיימים במגוון תחומים המשלבים בין מצויינות אקדמית, מובילות תורנית וחדשנות פדגוגית.

**יום פתוח
בזום!**

יום ראשון
כ"ט ניסן תשפ"א
11.4.21

להרשמה ולקבלת הלינק:
02-6750918
או באתר המכללה

במהלך היום הפתוח
נשלב חידות שיאפשרו לכן
לזכות בשוברי מתנה!

UP

לימודי תואר
ראשון בחינוך
לזכאיות
לתעודת
בגרות

חלגת
חוק
ירושלים
או חלגת
קמ"ח

מעונות
חינם
לשנה
***א

חלגות
מכללה
ע"ס
4,300 ₪**

חלגת
מותנית
ממשרד
החינוך ע"ס
5,800 ₪*

3 ימי
לימוד
בשבוע
בלבד!

מסלולי לימוד: תנ"ך ומחשבת ישראל | אנגלית | חינוך מיוחד
מתמטיקה | מדעי הטבע | משאבי למידה | מוסיקה | גיל הרך

במהלך היום הפתוח ניתן יהיה לפגוש בזום את ראשי מדרשות אוריה-אורי וצופיה

מחלקות נוספות במכללה ירושלים: תואר ראשון לימודי גברים // השלמה לתואר ראשון לבוגרות סמינרים // תואר שני גברים/נשים

יש תואר של מכללה ויש תואר של המכללה

f | rishum-jer@michlala.edu | 02.6750724/918 | **לפרטים ולהרשמה:**

*מיועד לחוגים מתמטיקה, אנגלית ומדעי הטבע למשך 3 שנות לימוד.
ההנחה בשכר לימוד ניתנת בשנה א' בחוגים: מתמטיקה, מדעי הטבע, אנגלית ובחוג לתנ"ך-מחשבת ישראל *בכפוף לתקנון

דברי אליו

סיפור התשובה של קסניה

יום והקשר התחזק. במהלך הלימודים הייתה לי זוגיות, בתקופה הזו הייתי שומעת שיעורים של הידברות, הרבה שיעורי זוגיות. לא הייתה שם הטפה אלא דיבור ממקום אוהב, והתחברתי. לקראת סוף התואר התחלתי לשמור שבת. כשנפרדנו לאחר שנתיים הרגשתי שהקרקע נשמטה לי מתחת לרגליים, ומה שהחזיק אותי זה הדיבור אל השם.

משתחררת

שמעתי הרבה שיעורים על שמחה וביטחון בה', שהכל לטובה, אבל היה לי כעס גדול על מה שקרה לי ועל החינוך שקיבלתי, ובגיל עשרים וארבע הרגשתי צורך למרוד ולשמור מצוות בדרך שאני מחליטה ולא בדרך שחינכו אותי בה. וכך, למשל, הייתי שומרת שבת, שומעת שיעורי תורה וגם הולכת לפאבים. מאוד אהבתי את החוכמה שיש בתורה ואת ענייני הנסתר והקבלה, והחלטתי שאני רוצה מסגרת של לימוד תורה, לא כמו במסגרות שלמדתי אלא ללמוד תורה "כמו בנים", מתוך מקום של "אם הם יכולים גם אני יכולה". חיפשתי מדרשות ומצאתי את 'שושנת אביב', וזה התאים לאורח החיים שלי (מדרשת ערב שלוש פעמים בשבוע) וגם זה לבעלות תשובה ובתל אביב. היה חשוב לי שיקבלו אותי כמו שאני, בלי להתחייב לקוד לבוש מסויים.

במדרשה התחיל תהליך של שחרור כעסים ושחרור אמונות מגבילות, לימוד תורה בעומק. נחשפתי לרב קוק, שנחשפתי אליו כעבר אבל לא ברמה הזאת. וגם מצאתי מקום שהוא מאוד מכיל ומקבל ואוהב בלי התניות, בעיקר בזכות הצוות המדהים והכל כך מיוחד שם. במקומות אחרים שלמדתי קודם הרגשתי שהיו התניות. שם גם למדתי שאפשר ללמוד תורה מתוך רצון אמיתי ללמוד תורה ולהתקרב לה'. מאז שאני במדרשה אני מרגישה שאני בעלת תשובה בעומק, גם אם זה לא נראה מבחוץ. אני מרגישה שה' הוא שותף מלא בתהליך שלי והוא זה שמקדם ומכווין אותי.

המסר שלי הוא: זה בסדר להיות בתהליך, וחשוב ללמוד תורה, ה' יתברך שמח בכל צעד שאת עושה, ולו הקטן ביותר.

להצטרפות לקבוצת טיפ יומי בענייני קירוב ממגוון רבנים יש לשלוח הודעה ל 052-4295592

שמי קסניה מולוקנדוב, בת 28 מחולון. נולדתי באוזבקיסטן (ברית המועצות לשעבר), הוריי עלו יחד איתי לארץ כשהייתי בת ארבע. גדלתי במשפחה מסורתית, עשינו קידוש והכרנו את כל החגים, שמרנו כשרות, ואמונה הייתה משהו שתמיד נכח בבית, אבל לא שמרנו שבת עד הסוף - הייתה טלוויזיה דלוקה וגם נסענו בשבת.

העדה הבוכרית שמרנית ביחסי בנים ובנות ולכן החליטו לשלוח אותי לחינוך דתי, וגם בשכונה שלנו היה בית ספר דתי שהותאם לילדים מברית המועצות. כל מה שהיה חשוב להורים היה שם כמו מדעים ומתמטיקה יחד עם שיעורי תורה ומסורת ויהדות. שם קיבלתי מה שהורים לא יכלו ללמד כי הם לא ידעו, אבל עדיין נשארתי מסורתית.

כשסיימתי כיתה ו', הרוב המשיכו למסגרות חילוניות ואני נרשמתי לציטלין בתל אביב, שם חיזקו אצלי גם את הקשר לארץ ישראל. קיבלתי המון להמשך החיים ומאוד אהבתי את המורות, אבל זה עדיין לא שינה לגמרי את החיים שלי. בגיל 18 התגייסתי לצבא והייתי במסלול ייעודי לקצונה, והקשיים שהיו לי בדרך קירבו אותי לה'. בכל פעם שרציתי להצליח, הייתי מקבלת על עצמי כל מיני מצוות כמו הדלקת נרות שבת שקודם לא הדלקתי, וגם הקפדתי יותר על תפילות. הלימוד במסגרות דתיות שמר עליי מבפנים גם כשלא הייתי דתייה מבחוץ, בזכות הדברים שלימדו שם ובעיקר בזכות החינוך של ההורים שלי והכבוד שלי כלפיהם. הקשר שלי התחזק עם הקב"ה בעקבות הרבה שיח ושיתוף שהיה לי איתו.

חרישה בשבת

השתחררתי מהצבא והלכתי ללמוד תואר ראשון בכימיה וביוולוגיה באוניברסיטת תל-אביב. אני מרגישה בכיור שאת רוב המבחנים עברתי בזכות התפילות. הקפדתי לא ללמוד בשבת כי הרגשתי שאין ברכה בלימוד הזה. כשלמדתי בשבת ראיתי שזה לא עזר באמת למבחן, וכשלא למדתי בשבת הייתה לי הצלחה בלימוד גם כשהיה זמן לימוד מועט. אז כשאחרים חרשו בלימוד ביום שבת אני חרשתי בתפילות...

עיקר ההתקרבות שלי לה' יתברך הייתה מתוך הדיבור איתו. בהתחלה ביקשתי דברים גדולים ו"כבדים" כמו בריאות, הצלחה בלימודים ועוד, דברים ש"ראוי" לבקש עליהם. עם הזמן השיתוף איתו הפך להיות גם בדברים קטנים של היום-

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראשי יהודי** זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

כבר קניתם אפיקואן? קומיקס ילדים "הגיע הזמן" 9 ספרים רק ב-399
*לא כולל משלוח

מבחר ספרי וסיפורי אמונה

www.roschy.org | 052-5665005, 02-6791122 להזמנות: ראשי יהודי

זה הזמן ליום פתוח לתואר ראשון

אשרי»

50% הנחה
בדמי רישום

יום ראשון 11.4.2021, כ"ט בניסן
בשעה: 17:00 - בזום

בתקופה של חוסר וודאות, המכללה האקדמית תלפיות מזמינה אותך
ללמוד תואר בחינוך ולהבטיח עתיד מקצועי וכלכלי יציב ובטוח.

תואר שני (M.Ed.)

בתכניות: • לקויות למידה ואבחון דידקטי
• חינוך לגיל הרך • אנגלית כשפה בינלאומית

תואר שני (M.Teach)
תואר שני ותעודת הוראה

חדש!

תואר ראשון (B.Ed.)

במסלולים: • הגיל הרך • חינוך מיוחד
• אמנות • בי"ס יסודי • על יסודי

בהתמחויות: תנ"ך, תושב"ע, ספרות,
לשון, מדעים, מתמטיקה ואנגלית

מוקד לייעוץ חינוכי | אפשרות לשילוב לימודים במדרשת אביב | תכנית רג"ב - מסלול מצטיינות

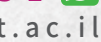
מרכז ייעוץ והרשמה:

1-800-071-500

054-9656631

rishum@talpiot.ac.il

www.talpiot.ac.il

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

טאבלט מתנה
לכל נרשמת!*

*בהתאם לתקנון

עבודת הנפש של ספירת העומר לאור החסידות

נעמה מנוסי

השבוע השני הכניס אותנו לחדר של ספירת הגבורה. מידת הגבורה, או הדין, משלימה ומאזנת את מידת החסד. בעוד החסד שופע באופן טבעי וספונטני, הגבורה מאפשרת לעשות עבודה מדודה ומדויקת. הגבורה מגלמת רגישות והקשבה לכלי המציאות – למה שנכון כעת מצד האמת, בהתאם ליכולת הקיבול של הזולת ולכוחותיי שלי. מכאן נולדים גבולות בריאים ויכולת לחזק את כוחות הנפש ולהטותם לכיוון הרצוי.

פנימיות ספירת הגבורה היא כוח היראה שבנפש. עיקר היראה על פי החסידות הוא הפחד לאבד את האהבה לה' ואת הקשר עמו. כל היכולת לשמור על הגבולות המגוננים על הנפש נובעת מיראה – היראה מלאבד את הקשר עם האמת, עם הפנימיות שלי ועם הפנימיות של

ספירת העומר היא תקופה מדהימה. שבעה שבועות שבהם אנו יוצאים למסע של הכנה והתבוננות פנימית לקראת חג מתן תורה. השבועות של ספירת העומר מכוונים כנגד שבע הספירות של הלב. כל שבוע לוקח אותנו למרחב אחר בתוך הנפש, על מנת שנאיר בו אור חדש. לכל ספירה יש סיפור משלה איך להאיר בעולם את טוב ה', והסיפור נותן לנו השראה כיצד לעדן את נפשנו ולהכין את הכלים בבחינת "דרך ארץ קדמה לתורה". הרמז היפה לכך הוא שבספירת העומר יש בדיוק 'לב טוב' (בגימטריה 49) ימים.

הרבי מליובאוויטש לומד על סוד ימי ספירת העומר מהפסוק בשיר השירים בו אומרת הרעיה לדוד "מִשְׁכְּנֵי אֶחְרִיף נְרוּצָה, הִבְיֵאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ". ביציאת מצרים, כך מסביר הרבי, הדוד בא ומשך אותנו ממצרים, "מִשְׁכְּנֵי", בדרך של מלמעלה למטה. הניסים היו כה גדולים שהם פעלו הזזה רק בנשמה האלוקית שלנו, בעוד הנפש הבהמית-הטבעית שלנו נשארה בתוקפה. כידוע, שינויים עמוקים ברובד הנפשי לא יכולים להתחולל ברגע אחד. בימי תקופת העומר אנו רוצים שגם הנפש הבהמית תתחבר ותזדכך. זו הסיבה שהרעיה ממשיכה ואומרת, "אֶחְרִיף נְרוּצָה", בלשון רבים: כאן מדובר בתנועתן של שתי הנפשות ביחד, האלוקית והבהמית, באופן של "רצוא", מלמטה למעלה. השיא הוא "הִבְיֵאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו" בחג מתן תורה, המשול לנישואין בין הקב"ה לכנסת ישראל. הרעיה מסיימת במילים: "נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ", מכיוון שהשמחה הכי גדולה היא שמחת המפגש, וככל שהנפש מתעדרת איכות המפגש עולה ומשתבחת.

ניתן להוסיף ולפרש ש"הביאני המלך חדריו" מתייחס גם לחדרי הנפש אליהם אנו זוכים להיכנס במהלך המסע. שמחת הרעיה היא האפשרות שלה לתקן ולהתקרב אל מהותה הפנימית מתוך החיבור לספירות האלוקיות.

הרבי מליובאוויטש עם 'מציוני צה"ל'

זולתי. המודעות לנוכחות ה' והמחויבות שלנו לעשות רצונו, מגבירה את תעצומות הנפש גם כאשר המציאות מציבה בפנינו אתגרים.

שבוע #3: ספירת התפארת

ה'חדר' של ספירת התפארת מאיר בצבעי חסד וגבורה המשתלבים בהרמוניה מלאת יופי. התפארת מצויה בקו האמצעי של אילן הספירות, המכונה "הבריח התיכון". בעוד שהחסד והגבורה הם כנגד שתי הידיים, התפארת היא כנגד הגוף. היא 'גוף הדבר', כביכול, נקודת הלב המרכזית. בספירת התפארת מתגלה הנוכחות האלוקית במלוא תפארתה.

בנפש שלנו ספירת התפארת מגלמת את ציר המרכז שלנו, מרחב בו הנשמה נוכחת עם כל גווניה. זהו מקום של הויה, מקום הנותן מקום לחיים במלואם מתוך כבוד וחמלה.

פנימיות ספירת התפארת היא מידת הרחמים שבנפש. מידת הרחמים משפיעה אהבה וחסד על הזולת מתוך הזדהות עמו והתקשרות אמיתית עם מקומו. הרחמים נוגנים רחם לחלקים הכואבים שבזולת, שמתוכו הוא יכול לצמוח בבטחה.

תקציר הפרקים הקודמים: חסד וגבורה

בשבוע הראשון ספרנו והתעצמנו עם ספירת החסד. מידת החסד היא הרצון להיטיב ולגמול חסד עם הבריות. הפנימיות של מידת החסד היא כוח האהבה שבנפש. האהבה היא הכוח המגדל, המחיה, המחבר – היא הדבר הבסיסי ביותר שמכוחו כל החיים יכולים להתקיים.

אכן, כל בריאת העולם מתחילה בחסדו של הקב"ה וברצונו להיטיב עם הבריות. כתוב בתהילים "עולם חסד יבנה": הקב"ה בורא עולם ברוב חסדו מתוך רצון וכוונה שהחסד הזה ישתקף גם בעולם, ביחסים שבין בריותיו. זו הסיבה שביום הראשון של מעשה בראשית אנו פוגשים בעיקר את המושגים אור וטוב – ה' בורא את האור ורואה כי טוב. אלו המאפיינים של מידת החסד, המאירה ומיטיבה ומחדירה בעולם את הנשמה-הנשימה המתקיימת מכוח האהבה.

העולם זקוק לאהבה על מנת שיוכל להיברא, וכך גם הנפש. כל אחד זקוק לאהבה. והחידוש הוא, שבכל אחד מאתנו טמונה היכולת לתת אהבה וכך לגדל את מי שנמצא בסביבתנו.

האדם הסובל. הרבי גילה ביחסו את הרחמים מהסוג המרומם: הוא הדהד בדבריו את מצוקתם של הנכים, אך חיבר אותם לרחמי ה' שעמם נוכח הוא בצרתם, ונותן להם כוחות מעבר לכוחות הניתנים לאדם מן השורה על מנת שיוכלו לתפקד עם החיסרון שעמו הם נאלצים להתמודד. האהבה והיחס החם שהשפיע הרבי הותירו חותם עמוק בלב משתתפי האירוע ונתנו להם כוחות לחיות את חייהם במלאות ובשמחה.

בשבוע בו אנו סופרים ומתעצמים עם ספירת התפארת, זה הזמן להעמיק בנוכחות רגישה וחומלת, גם כלפי עצמנו וגם כלפי זולתנו.

יש שני הבדלים מהותיים בין חסד לרחמים. ראשית, החסד נובע מהשמחה של המשפיע לתת, אבל לא בהכרח תהיה בו הקשבה לנקודת הצער הספציפית של המקבל. הרחמים לעומת זאת מכוונים אל הזולת, מציבים לנגד עינינו אותו ואת הקלת סבלו. שנית, ספירת החסד פועלת ממקום בלתי שיפוטי וכמו עיוורת למגרעות הזולת. התפארת לעומת זאת, בהיותה כוללת את מידת הגבורה והדין, מכירה בחסרון הזולת ובכל זאת בוחרת במודע לעורר עליו רחמים.

השפעה נכונה של רחמים מצמצמת את הפער בין המשפיע למקבל ויוצרת יחוד ביניהם. ברחמים יש כוח לחדור אל עומק הנפש, לעטוף אותה באהבה ולהשיב אותה אל חוויית אחדות ושלמות.

מידת התפארת והרחמים היא מידתו של יעקב אבינו, הכולל את כל נשמות ישראל. יעקב אבינו זכה להיות אביהם של כל שבטי ישראל, ועליו נאמר "ישְׂרָאֵל אֲשֶׁר-בְּךָ אֶתְפָּאֵר". עם ישראל כלול מגוונים שונים של טיפוסים ואיכויות, ויעקב אבינו השכיל לראות את היופי שבכל אחד ולברך את בניו, כל אחד בהתאם למקומו ולכוחותיו. כשלושים את ברכות יעקב על פי החסידות מגלים את עומק הרחמים הגנוז בהם. בשלחו את בניו ליוסף השליט במצרים אמר להם "וְאֶל-שְׂדֵי יִתְּן לָכֶם רַחֲמִים". ואכן, הרחמים הם אחד המאפיינים הבולטים של כל זרע ישראל, שהם כולם "רחמנים בני רחמנים".

על היכולת לחוש את הזולת ממקומו ולהתייחס אל כאבו כחמלה, אך גם מתוך כבוד לכוחותיו הפנימיים, מעיד הסיפור הבא:

ב-1976, שנים ספורות אחרי מלחמת יום הכיפורים, הגיעה לביקור אצל הרבי קבוצה של נכי צה"ל. המארגנים היו בטוחים כי הרבי ידבר כדרכו באידיש, אך כאשר נכנס הרבי הוא החל לומר את השיחה בעברית, לא לפני שהתנצל על שהוא מדבר אתם כהברה אשכנזית היות שהורגל בה. הרבי דיבר על הכוח המיוחד שניתן לאדם עם מגבלה מסוימת להתגבר עליה, בפרט כאשר היא נוצרה בעקבות מעשה חסד וגבורה שלו. בין הדברים אמר להם הרבי כי מן הראוי שישנו את שמם מ"נכי צה"ל" ל"מציני צה"ל". בסוף השיחה צעד הרבי בין כסאות הגלגלים, לחץ את ידיהם של החיילים, חיך אליהם בלבביות ושוחח עימם קצרות, כשהוא נותן לכל אחד מהם שטר של דולר על מנת שיתנו אותו בשליחות מצווה לצדקה.

ביחסו של הרבי לא היה שמץ מהסוג של הרחמים המתנשאים, המקטינים את

חצי במכללה

חצי מהבית

תואר בהרצוג וחצי

גם תואר אקדמי וגם מקצוע לחיים

גם תואר אקדמי וגם ללמוד את מה שאוהבים

גם תואר אקדמי וגם תעודת הוראה

תנ"ך | תושביע | מחשבת ישראל | לשון עברית | ספרות | היסטוריה | אזרחות | תקשורת לימודי א"י | גיאוגרפיה | מתמטיקה | מדעי המחשב | מדעי הטבע | אנגלית | חינוך מיוחד

תואר ראשון B.Ed. והסבת אקדמאים להוראה

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

*תוכנית הלימודים תבנה בהתאם לבחירת חוגי הלימוד

ב אחד מימי שישי אחרי הצהריים, טייל הרב ניסן מנגל עם אשתו במנהטן. ליד אחת החנויות קרא לו המוכר להיכנס לחנות כדי לראות חולצות יפות במחיר מבצע, אבל אשתו של הרב מנגל הזכירה לו שעוד מעט נכנסת שבת. הוא אמר למוכר שעכשיו זה זמן פחות נוח וכי הוא יחזור בזמן אחר.

"למה?" הוא שאל.

"כי אני יהודי דתי ואני שומר שבת", אמר הרב מנגל.

המוכר התחיל לצעוק עליו. "שבת? תורה? אלוקים? אין דבר כזה! איך אתה יכול להאמין לדברים כאלה? אני הייתי באושוויץ, ומי שחווה את הזוועות של אושוויץ לא יכול להאמין שיש אלוקים! אם היית רואה את מה שאני ראיתי, היית חושב בדיוק כמוני: אין שבת, אין תורה, אין אלוקים".

הרב מנגל הפשיל את השרוול והראה לו את המספרים מקועקעים על זרועו. "גם אני הייתי באושוויץ", אמר, "בן כמה אתה היית כשנלקחת לשם?"

המוכר החוויר: "עשרים ושתיים".

"אני הייתי בן עשר. הייתי במלחמתו של מלאך המוות מנגלה פעמיים. הייתי בתוך תא גזים. הייתי בשבעה מחנות מוות שונים. ואני עדיין מאמין באלוקים".

פניו של המוכר הלבינו והוא נכנס פנימה לחנות, התיישב על כורסה ושקע במחשבות. הרב מנגל רצה להמשיך לדבר איתו על האמונה שהייתה באושוויץ ועל שירת "אני מאמין" בדרך לתאי הגזים, אך בגלל השבת המתקרבת הוא נאלץ לעזוב.

חודש וחצי מאוחר יותר חזר הרב מנגל לרחוב ההוא וחיפש את המוכר, אבל הוא כבר לא היה. הוא מכר את החנות ונעלם. "אולי הוא לא רצה יותר להמשיך לחלל שבת, אולי עשה עלייה לישראל. אבל אם הייתי פוגש אותו שוב, הייתי אומר לו: אתה יודע למה שרדתי? בזכות אלוקים. ואתה יודע איפה אלוקים היה? איתי, איתך. ואלוקים נמצא איתנו גם עכשיו".

"תותרי על הילד שלך!"

הרב ניסן מנגל נולד ב-1933 בעיר קושיצה, העיר השנייה בגודלה בסלובקיה. העיר עברה לידי הונגריה ב-1938, וכאשר נכנסו הגרמנים להונגריה ב-1944, עברו יהודי העיר לחיות תחת כיבוש נאצי. "קושיצה הייתה מרכז יהודי גדול", סיפר בעדותו, "כ-20,000 יהודים, מרביתם דתיים. אפילו הנאולוגים (הפלג הרפורמי בהונגריה) שמרו קצת תורה ומצוות... למדתי ב'חידור' מילדותי והייתה לי ילדות שמחה ומאושרת. אבי בנה סוכה, ואני ואחותי היינו מקשטים אותה, שרנו שירים ואמרנו דברי תורה שנשמעו בכל הרחוב. אבל הכל נפסק בבת אחת כשהגרמנים כבשו את הונגריה. עד אז אבי היה הולך להתפלל בבית הכנסת שלוש פעמים ביום, אבל מהרגע שהגרמנים נכנסו הוא הפסיק ללכת לתפילות חוץ משבת.

"עזבנו את עיר מולדתי קושיצה ונתפסנו בברטיסלבה, שם הוחזקנו ואז לקחו אותנו ברכבת לאושוויץ. לאחר שירדנו מרכבת הבקר העלובה, אמר זונדרקומנדו פולני לאמי שאם היא תעזוב אותי יהיה לה סיכוי טוב יותר לשרוד, כי כל אם שעומדת בתור יחד עם ילדה הצעיר נשלחת

יִסְרַן יִסְרַנִּי וְלִמּוֹת לֹא נִתְנַנִּי

הילד שצעק על מנגלה לאחר ששיקר לו בפרצוף, זוכר את העזות היהודית באושוויץ, את הנחות התפילין ואת ליל הסדר ההמוני < הרב ניסן מנגל מספר על רצף הניסים בשנות האימים ועל מסירות הנפש של יהודים שהצילו את חייו > לאחר שהגיע לארצות הברית הוא דבק ברבי מליובאוויטש, אצלו המשיך לראות הנהגה שמעל הטבע

דרור יהב

לתנורים. עדיף לה לוותר עליו וכך לפחות היא תינצל.

"אבל אמי רק אחזה בידי חזק יותר. הוא חזר שוב ושוב על דבריו, וצעק עליה 'תוותרי עכשיו על הילד שלך!' אבל אמי כל פעם הידקה את אחיזתה. בסוף הוא הבין שהיא לא תזוז. היא לא נטשה את ילדה לעולם."

ככל שהתקדם התור, הלכה והתגלתה הדמות המרכזית שמנהלת אותו. "ד"ר מנגלה ימ"ש ישב על השולחן כשרגליו משתלשלות, מעשן סיגריה, מחליט באגודלו מי לחיים ומי למוות. אמי ואחותי הגדולה טרודי הופרדו מאבא וממני. אבי היה אדם גדול וניסה להגן עלי, הוא חשב שאולי אצליח לעבור מאחוריו בתקווה שמנגלה לא ישם לב אלי. אבל הוא שם לב, ושאל אותי בן כמה אני. הייתי בן עשר וקטן מאוד - בקושי נראיתי בגילי, אבל אמרתי שאני בן שבע-עשרה. מנגלה צחק, "שבע עשרה? אתה בן אחת עשרה!" אך בכל זאת סימן באגודלו שאצטרף לאבא. זה היה נס שאני לא יודע להסביר, מדוע דווקא אני זכיתי לדבר שמיליון וחצי ילדים יהודיים לא זכו לו? ובכל זאת, זה קרה. הלכתי עם אבא."

חיוך ענק

אחת החוויות העוצמתיות של הילד ניסן התרחשה כבר ביום הראשון במחנה. "כשהגענו לאושוויץ נשלחנו להתקלח. פקדו עלינו להתפשט ולאחר המקלחת קיבלנו מדי אסיר. הייתי ילד בן עשר ולא היו מדים במידה מתאימה לגילי. כולם התלבשו ואני עדיין התעכבתי. החיילים צעקו עלי, תתלבש כבר! עניתי להם, אני לא מוצא מדים. אמרו לי, קח מדים אחרים! אמרתי, אני לא יכול, אם אלבש מדים ארוכים מדי אני עלול למעוד. הם כעסו מאוד אבל בסוף שלחו אותי לקחת את הבגדים שאיתם הגעתי לאושוויץ.

"בכניסה ראיתי ערימה עצומה של מאות בגדים, ואיכשהו מצאתי את שלי. לידם ראיתי את הבגדים של אבא. תמיד הייתי ילד סקרן, והתעניינתי לדעת מה הוא הביא איתו בכיסים. בכיס אחד מצאתי קופסה של סרדינים. אי אפשר להסביר מה פירוש קופסת סרדינים באושוויץ; אם הייתי מוצא יהלומים באותו גודל, הם לא היו שווים כל כך הרבה כמו סרדינים. בכיס השני מצאתי זוג תפילין - לאבא היו שני זוגות, אחד גדול יותר ששימש אותו בבית והשני קטן יותר ששימש אותו לנסיעות. לקחתי את השקית עם התפילין הקטנות. זה היה מדהים, לאף אחד באושוויץ לא היו תפילין. כשהלכנו לכיוון המחנה הראיתי בחשאי את השקית עם התפילין לאבא. הוא חיך חיוך כל כך גדול שמעולם לא ראיתי, והיה פשוט מאושר.

"כעבור זמן קצר אנשים מכל המחנה גילו שללייזר מנגל יש תפילין. במהלך היום לא יכולנו להניח אותם, אבל בשעות הערב, אחרי כיבוי אורות, היה משתרך ליד הצריף שלנו תור של אנשים שבאו להניח תפילין. זו הייתה ממש מסירות נפש, כי אם האס.אס היו מגלים זאת הם היו הורגים אותם במקום. וכך לאורך הלילה - בעשר, אחת עשרה, שתיים עשרה, לפעמים אפילו אחת בלילה, עשרות ומאות אנשים שצריכים לקום מחר בארבע בבוקר - היו מגיחים אותם לשתי שניות, קוראים 'שמע ישראל' וממשיכים הלאה. מסירות נפש להניח תפילין באושוויץ, מי היה מאמין?..."

מי את?

"אחד הדברים שבלטו ביותר במחנה היה ארובות העשן הגבוהות. הסירחון שהגיע מהקמטורים היה איום. הם הגביהו את הארובות כדי שהיח לא יהיה כל כך רע. לעתים קרובות, לא יצא עשן מהארובות אלא אש של ממש.

"צירפו אותי לכוח העבודה הקשה ביותר - עבדתי במשיכת עגלה מלאה בחומרי בנייה עם עוד חמישה אחרים, לפעמים למרחק של קילומטרים. זו משימה שנועדה לשוורים, אבל ידעתי שיום אחד אולי אזוכה למשוך את העגלה הזו למחנה הנשים, ובכך תהיה לי אפשרות לראות את אמי ואחותי.

"יום אחד זה קרה. בפעם הראשונה שנכנסתי למחנה הנשים, הייתי

מוקף מכל עבר - הילד הראשון שנשים אלה ראו מזה חודשים. הן התחילו לחבק ולנשק אותי, מדמיינות שאני יענקל שלהם, המושיה שלהם, שלומי הקטן שלהם, שהוכנסו לתנורים. הם הרעיפו עלי אהבה, נתנו לי לחם שאספו מעבודת המטבח שלהם, סוודרים וגרביים. שאלתי אותם איפה אחותי."

"מנגל? אני חושבת שיש שם מנגל בצריף", אמרה לי מישהי.

"עברתי את הדרך לצריף ההוא, ומישהו קרא 'ניסן!' זו הייתה ילדה ללא שיער, פנים לבנות, ללא לחיים. לא זיהיתי אותה.

"מי את?" שאלתי.

"טרודי!" היא ענתה.

"עדיין לא האמנתי שזו אחותי. שאלתי אותה לשם אבי ואמי, היא ענתה נכון. זו אכן הייתה אחותי. נתתי לה את כל מה שהיא צריכה ממה שקיבלתי מהנשים. בפעם הבאה שהגעתי רכשתי עבורה נקניק. מי שמע אי פעם על נקניק באושוויץ? ומי שמע אי פעם על מישהו ממחנה הגברים שעשה את דרכו למחנה הנשים? אם תגיד זאת לניצול אחר, הם יאמרו לך שזה פשוט לא קרה. אבל לי זה קרה."

ליל סדר שלא ישכח

לילה אחד שכבו האסירים על הדרגשים - 1,200 אסירים יהודיים דחוסים בצריף אחד. לפתע, בשעה שמונה בערב, פשטה השמועה שהיום פסח. עד היום לא ברור כיצד, שהרי לאיש לא היה לוח שנה או כל קשר עם העולם החיצון.

"לעולם לא אשכח את התגובות של אסירי המחנה. כאילו נכנסה בהם רוח חיים חדשה, כולם קפצו מהדרגשים והצטופפו יחד במרכז הצריף, ואני ביניהם. מצות, הגדות ושאר סימני החג לא היו לנו, אך החלטנו לקיים את הסדר ויהי מה. סיכמנו שכל אחד יגיד קטע קצר שזכור לו מההגדה והאחרים יחזרו אחריו."

ניסן היה הילד הכי קטן, סך הכל בן אחת עשרה, אבל הוא הרים את ידיו וצעק בקול בוכים: 'טאטע, איך וועל ביי דיר פרעגן די פיר קושיות' (אבא, אשאל אותך את ארבע הקושיות). כך המשיך לדקלם את 'מה נשתנה' ששכל האסירים חוזרים אחריו, איש איש חש את העבודת הפרטית שלו במחנה.

"פתאום נפתחה הדלת, וקצין אס.אס נכנס פנימה וצעק: 'מה קורה פה? מה ההתקלות הזו? חזרו מיד למיטות שלכם'. האסירים חזרו לדרגשים בבהלה והעמידו פני ישנים. משאך נסגרה הדלת והקצין לא נראה עוד באופק - קמנו כולנו והמשכנו באמירת ההגדה בקול שירה. הקצין המשיך בסבב הביקורות שלו, אך כשסיים ורצה לצאת מהמחנה, שוב שמע את קולות שירתנו ונכנס כרוח סערה אל הצריף.

"הוא היה אדום מרוב כעס ואיים עלינו שוב ושוב שלא נצא מהמיטה, ושם נעז להמרות שוב את פיו - יירה בכולנו. ידענו שהוא רציני: זמן קצר קודם לכן, לכבוד יום ההולדת של בנו בן ה-16, העניק לו הקצין הנאצי מתנה 'מיוחדת' במינה: ירי בחץ וקשת, כשהמטרה היא לא אחרת מאשר עיניהם של ארבעה יהודים תמימים, שהועמדו מטרים ספורים לפניו. הבן השתעשע, והיהודים נהרגו במקום.

"ובכל זאת, אף אחד מאיתנו לא הסכים לציית. לא הערב. לא בסמליות הרבה שיש בחג הזה, עבור כל יהודי ויהודי. כשיצא הקצין מהצריף, המשכנו לשיר את קטעי ההגדה שזכרנו מבית הורינו. איש איש נושא את תפילתו האישית לפני בורא עולם."

ואז הגיעה השעה עשר בלילה, שעת כיבוי האורות. "גם בצריף שלנו שררה עלטה מוחלטת, אך בעזרת אור קטן ומעומעם, שדלק גם בלב של כל אחד מאיתנו, המשכנו בשלנו. בשעת לילה מאוחרת הגיע הקצין כשהוא קוצף כולו, והתחיל לצעוק ולגדף אותנו. היה ברור שכגודל הכעס כך תהיה גודל הנקמה שינקום מאיתנו. וראה זה פלא: למרות הכל, הקב"ה השיבו על עקבותיו, בלי שנגע בציפורן הקטנה של מי מאיתנו.

"הסדר המיוחד שלנו נמשך עד ארבע לפנות בוקר - שעת היציאה לעבודה. אף אחד לא ישן באותו לילה, אך למרבה הפלא - כולנו

אמא לא נטשה. הרב מנגל בביקור באושוויץ

עבדנו בשמחה ובמרץ ביום שלמחרת. עד עצם היום זה אני חושב לעצמי: יחד עמי היו קרוב ל-1,200 איש בצריף. רבים מהם הגדירו עצמם כיהודים לא מאמינים, אבל איש מהם לא ביקש שנפסיק בחגיגה שלנו, למרות שסיכנו את חייו. כל אחד הסתכן, תרם את חלקו ושילם מחיר שעלול היה לעלות בחייו. למרות הכאב והזוועות שחווינו, לראשונה מזה ימים רבים חשנו שהנשמה שלנו משוחררת באמת."

"חיכיתי שתגיע המשאית"

"יום אחד חליתי בקדחת ואיכשהו התגלגלתי לצריף 'רפואי' בלאגר F, שם הוחזקו תאומים, גמדים וכל מי ששימש את מנגלה ימ"ש לצורך הניסויים שלו. שכבתי בראש דרגש בן שלוש קומות, כולי בוער מחום. מנגלה נכנס עם העוזרים ודיבר על כך שהוא נמצא בעיצומו של פרויקט שנועד לגלות כיצד ניתן לגרום לאמהות ללדת תאומים. הוא פחד שיהיה מחסור בגברים צעירים גרמנים, מכיוון שבגרמניה כולם נשלחים להילחם בחזית. כשעמד לידי הוא אמר לעוזריו שהוא צריך לחזור לי את אחד העצבים שמחבר את המוח שלי עם הלב כדי לראות אם אהיה רק משותק או שאמות. כששמעתי את זה, זינקתי לרצפה וצעקתי: "אל תעשו עלי ניסויים בבני אדם, תשתמשו בחיות!"

מנגלה נדהם. איש מעולם לא עמד מולו, אפילו גנרלים לא העזו לחלוק עליו. "הבחנתי באקדח על חגורתך, אבל הוא לא הושיט אליו יד אלא עזב את החדר. חיכיתי וחיכיתי שהמכונית שתוביל אותי לתאי הגז תגיע, אבל זה מעולם לא קרה. עד היום אני שואל את עצמי, למה מנגלה לא עשה לי כלום? יש לי רק תשובה אחת: אלוקים."

לאחר שהרוסים הגיעו, יצאו האסירים האומללים לצעדת מוות. "צעדנו בשורות, ושמתי לב שהאנשים החזקים יותר נמצאים בשורה אחת וכל האחרים בשורה אחרת. אני הייתי בשורה הלא

נכונה, וקפצתי לשורה עם האסירים הבריאים יותר. חשבתי שאף אחד לא רואה. כמעט. למעט כמה שבויי מלחמה אוקראינים, שהיו

אמנם אסירים בעצמם, אבל שואו אותנו היהודים לפחות כמו הגרמנים. הם היכו אותי והעבירו אותי לשומר אס.אס שהחזיר אותי לשורה השנייה. עשיתי ניסיון נוסף, והפעם איש לא ראה."

האסירים צעדו במשך כמה ימים, ללא אוכל ומים. "אכלנו שלג מלוכלך מהאדמה. אם מישוהו מצא תולעת לאכול, הוא הרגיש שזה יום חג. הנעליים הגדולות עלי שרפו את עורי, ובסופו של דבר חשפו את העצמות שלי. הכאב היה כל כך עצום, ראיתי כוכבים. בסופו של דבר לא יכולתי יותר. ביקשתי מהצעיר שצעד מולי לזכור באיזה מקום אנו נמצאים ולזכור את שמי ופרטי המשפחה. התכוונתי לצאת מהשורה כדי שיירו בי, כך שאם הוא יפגוש בעתיד מישוהו מבני משפחתי הם יוכלו לפחות לדעת היכן נרצחתי ולדעת מתי לציין את היארצייט שלי."

"אבל הוא אמר שהוא לא יאפשר לי למות. הוא סחב אותי על גבו ואני ניסיתי בכל כוחי לעזור לו לשאת את המשקל שלי,

כשרגלי האחת עדיין מתפקדת חלקית. המשכנו ככה כמה ימים עד שהרגשתי שזהו זה, עכשיו באמת הגיע הזמן שלי. באותו רגע התקרב אלינו קצין אס.אס. הודיתי לצעיר שנשא אותי זמן כה רב ואמרתי את תפילותי האחרונות, אבל הקצין לא ירה. במקום זה הוא הושיט לי כוס עם קפה שחור. שתיתי, ולפתע קיבלתי כוחות חדשים. הקצין צעד לצדי כמה דקות ושאל אותי על ילדותי, ואז הלך. כל יום, עד סוף צעדת המוות, קצין האס.אס הזה מצא אותי והגיש לי ספל קפה שחור. מי הוא היה? זה בטח היה אליהו הנביא."

באותו רגע התקרב אלינו קצין אס.אס. הודיתי לצעיר שנשא אותי זמן כה רב ואמרתי את תפילותי האחרונות, אבל הקצין לא ירה. במקום זה הוא הושיט לי כוס עם קפה שחור.

לאחר השחרור

הרב ניסן מנגל הגיע עם משפחתו לאמריקה, למד במונטריאול והוסמך לרבנות. לאחר נישואיו התגורר בקראון הייטס והיה בקשר קרוב מאוד עם הרבי מלובביץ', ששלח אותו מספר פעמים לשיבת לייקווד כדי לעודד תלמידים ללמוד חסידות. הוא ערך מספר ספרים בחסידות, ובין היתר תרגם את סידור "תהילת השם" לאנגלית. כיום הוא מכהן כרב קהילת "כתב סופר" בניו-יורק.

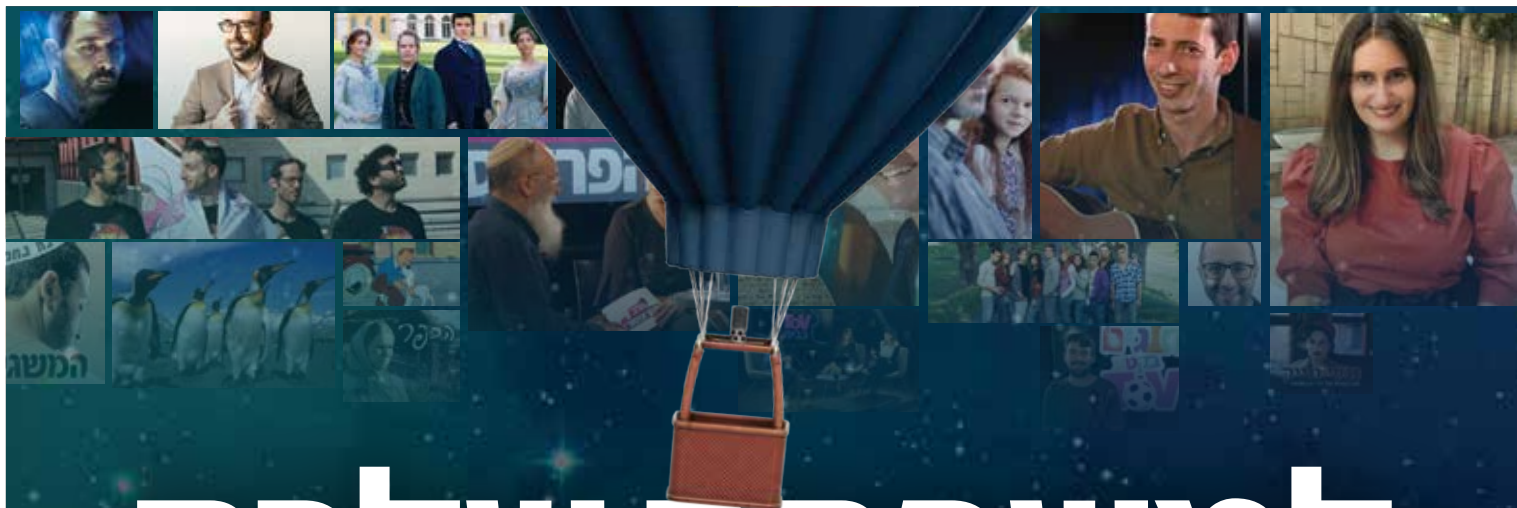
על קשריו עם הרבי מלובביץ' סיפר בין היתר: "זה היה בסוף שנות החמישים. ביום ראשון אחד הגעתי בבוקר לרב חודקוב, מזכירו של הרבי, ואמרתי לו: באתי לדבר עם הרבי בנושא אישי חשוב מאוד, ובצונו להיכנס הערב ליחידות. בדרך אגב, נמצא כאן גם ידידי שהוא

בית המדרש לתורה ותפילה ישיבת ההסדר צפת

מחפשת ר"מ

תלמיד חכם, אוהב ה', תורתו ועמו, נא לשלוח קו"ח:

Misra@tsfat.org.il

למשפחה שלכם מגיע הכי ToV

**ToV זירת התרבות והפנאי האיכותית בישראל
מתרחבת ומתחדשת עם מגוון תכנים
נקיים, מסוננים ובטוחים!**

סדרות לנוער ולמבוגרים • סרטים לכל המשפחה
חדש! הופעות ומשדרים LIVE **חדש!** תוכניות לילדים
חדש! חוגים והעשרה **חדש!** בילויים

49 ש"ח למנוי חודשי ללא הגבלה וללא התחייבות

חפשו ToV בגוגל והתקדמו לעולם תוכן איכותי ובטוח

ToV
בסדר, ליהנות מהכל!

האקזיט והדיכאון

אין דבר שאין לו מחיר, ואפילו מפעל חיים יכול להתחלף בדולרים < הרבי המשיך את השיחה בדיוק מהמקום בו נעצרה לפני תשע עשרה שנה, היהודי נדהם אבל הרבי אתגר אותו ללא השתהות < ברגע שאתה מבסוט מדי על הכישרונות שלך, אתה מתחיל לדייף ולשכוח בשביל מי ובשביל מה קיבלת אותם

לקנות אותו תמורת סכום עצום. המחיר היה כל כך גבוה, שהאיש לא היה מסוגל לסרב והסכים למכור את החברה שלו.

דווקא אחרי ההצלחה הזו, אותו יהודי הגיע לבן שלי וסיפר לו שהוא נפל לדיכאון, הוא לא מוצא את עצמו והחיים שלו נהרסו. הבן שלי התפלא ושאל אותו למה, והוא הסביר: "כל יום קמתי בבוקר לאתגר. לפתח את המחקר על תרופה חדשה, לייצר אותה ולעזור לאנשים. אני וכל הצוות שלי עבדנו עם כאלה אנרגיות ואמביציות, כי ידענו שכל רגע שלנו כאן יכול להציל חיים של אנשים ולרפא כאב. גם אם נכשלנו במחקר, המשכנו הלאה בכל הכוח. ועכשיו - נכון, העסקה הייתה מצוינת והרווחתי ממנה הון, אבל אין לי בשביל מה לקום בבוקר. אולי זה שטותי לומר, אבל אני מתחרט על זה שמכרתי את מפעל החיים שלי".

הבן שלי התייעץ אתי וחשבנו ביחד מה לעשות, ובסוף הוא אמר לאותו יהודי כך: "יש לי בשבילך הצעה. לך לבתי ספר, לאוניברסיטאות ולכנסים ותספר לאנשים את הסיפור שלך. קח את הכישרון שלך ותבנה את עצמך ממנו. תעביר לאנשים את המסר הזה: אדם צריך שיהיה לו בשביל מה לחיות, ולחיות זה לא לקבל, אלא דווקא לתת".

האיש אימץ את הרעיון והחיים שלו השתנו לחלוטין.

למרות מה שאמרנו קודם, שכלי קיבול נטמא - יש יוצא מן הכלל: מרזבים, שהמטרה קוראת להם "סילונות", למרות שהם מתפתלים וכפופים כך שיש בהם למעשה 'כלי קיבול', הם טהורים ולא

נטמאים. למה? כי המרזב לא נועד להשאיר בתוכו את המים, אלא בדיוק להפך, להזרים אותם הלאה.

מה הרעיון הרוחני כאן? מצד אחד, אדם צריך להיות מודע למעלות הנפלאות שלו, לחושים המיוחדים ולכישירונית שהשם חנן אותו בהם. השם רוצה שנהיה מודעים לגדולה שלנו, ל"כלי קיבול" שיש לנו ולאוצרות שהוא נתן לנו. אבל יחד עם ההכרה צריכה להציק השאלה, מה אני עושה עם זה? איך אני משתמש בכלים שקיבלתי בצורה נכונה, ויוצר בעזרתם חיים משמעותיים של שליחות אלקית והשפעה חיובית?

אם את הכשרונות שלי אני משאיר לעצמי ומתנפח מגאוונה, זהו מצב של כלי קיבול שעלול לקבל טומאה. אבל כשחיים את העובדה שהכלים שנתנו לנו נועדו בשביל להעביר את השפע והקדושה ולהזרים אותם הלאה - כשחיים ככה, הטומאה לא יכולה בכלל להתפס בנו.

יהודי עשיר מאוד יום פעם פרויקט שאפתני. הוא רצה לגייס מאה מיליון דולר ולשלוח את הכסף לארץ ישראל כדי לעזור לעם היהודי. הוא נכנס לרבי והתייעץ אתו על הרעיון, והרבי הסביר לו באריכות שהמשימה החשובה יותר היא להשקיע בחינוך, כי שם נמצא העתיד של העם היהודי ושם האתגר העיקרי להמשיך את המסורת והמורשת היהודית.

תשע עשרה שנה אחר כך הוא ביקר בניו יורק עם הבת הצעירה שלו, והחליט לעבור לפני הרבי בחלוקת הדולרים לצדקה. כשהגיע תורו הוא לא אמר לרבי מילה ולא הציג את עצמו. לתדהמתו, הרבי נתן לו דולר ולבת שלו דולר, והמשיך את השיחה ביניהם בדיוק מהמקום שבו היא הסתיימה תשע עשרה שנה לפני כן! היהודי הזה עמד על מקומו בהלם, הרים את שתי הידיים לגובה ואמר לרבי בהשתוממות: "רבי, אתה

יש אמרה יפה מאוד בשם הבעל שם טוב: אם אתה רואה אנשים שרים ורוקדים ואתה לא מבין למה, דע לך שאולי הם שומעים ניגון שאתה לא שומע... הרי כשחירש רואה אנשים שרים ורוקדים הוא עלול לחשוב שהם השתבשו, אבל אם היו נפתחות לו האוזניים גם הוא היה מיד מתחבר למוסיקה ולריקוד. וככה זה בחיים: אם אתה מתכוונן ומאזין לתדר הפנימי הזה שאומר לך שאתה שליח של השם בעולם, אתה מתחיל לשמוע את הניגון האלוקי ואת היופי והאושר האמיתיים שבחיים.

בסוף פרשת שמיני התורה עוסקת בדיני טומאה וטהרה, ושם מופיע הדין של טומאת הכלים. באופן כללי, כלים נטמאים רק אם יש להם "כלי קיבול" (חוץ מכלי מתכת). כלומר, רק חפץ שיש בו חלל יכול להיטמא, כמו כוסות וקערה וכדומה, אבל כלי שטוח לא נטמא בכלל.

מה זה אומר לנו?

יש שתי הסתכלויות על החיים. יש אנשים ששואלים "מה החיים יכולים לתת לי?" ויש כאלה ששואלים את השאלה ההפוכה: "מה אני יכול לעשות ולתרום מעצמי?".

אדם שיש לו "כלי קיבול" זה טיפוס ששואף לקבל עוד ועוד. ככל שהוא מתמלא יותר, הוא מרגיש יותר שווה ובעל ערך. וכלי כזה, בהחלט יכול לקבל טומאה. אבל יש אנשים שהמוטו של החיים שלהם הוא "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני". מי שמייצר כוס לא מתכוון לתת לה הרגשה טובה כשימלאו אותה, אלא להשתמש בה ככלי שמאפשר לאנשים לשתות - בדיוק כך גם אני נולדתי לא בשביל להשיג לעצמי רכב ובית וכסף, אלא בשביל למצוא את הייעוד שלי, ולתת את עצמי למענו.

מחקרי האושר מוכיחים, שככל שאתה מחפש לצרוך יותר, לרכוש ולמלא את עצמך, אתה פגיע ומדוכדך יותר. לעולם לא תשבע ולא תשיג את האושר. ומה האמת? שהאושר נמצא בתוכך! דווקא כשאתה מרגיש שהוא שליח של הקדוש ברוך הוא ומוצא את הייעוד שלו לתת ולהשפיע, זה נותן עוצמות אדירות וממלא אותו באושר, כי זה נותן ערך ומשמעות לחיים.

אנשים טועים וחושבים שהתפיסה של "אנחנו רק שליחים כאן בעולם" מקטינה את האדם. אך האמת הפוכה - הרמטכ"ל לא שולח חייל קטן לתפקיד גדול. אם השם שלח אותנו לכאן, זה אומר שהוא הטעיף אותנו גם בכוחות עצמים. ומתי נמצא ונמצה את הפוטנציאל שלנו? דווקא אם נרגיש שהכול בא ממנו ושכלל מה שקיבלנו יש תפקיד וייעוד. ככל שנתחבר לנקודה הזו שאנחנו שלוחים של השם - זה עצמו מאפשר לנו להתחבר לעוצמה הפנימית שבנו ולהרגיש כמה אנחנו גדולים.

זה מה שמלמדת אותנו ההלכה: אם הגישה שלך לחיים היא איך לתת ולא איך לקבל, אתה תמיד טהור; אתה מחובר לאמת האלוקית ולאשר הפנימי שבתוכך.

הבן שלי, מנחם מענדל, הוא שליח לדוברי עברית בשיקגו. יהודי אחד בקהילה שלו היה בעלים של מפעל גדול מאוד, עם מאות עובדים, לפיתוח וייצור תרופות. לפני תקופה באה אליו חברת תרופות ענקית והציעה

בחור מצויין משיבת לייקווד, והבטחתי לו שאדאג שהוא ייכנס ליחידות אצל הרבי. אז אני מבקש לקבוע תור ליחידות עבור שנינו. הרב חודקוב השיב, 'איך יודע שהערב ראש חודש, ובראש חודש אין יחידות אצל הרבי?'. התאכזבנו. אבל נשארנו במקום, ישבנו ולמדנו תניא במשך כמה שעות בבית המדרש הקטן ב-770.

"ידידי היה כאמור בחור ליטאי מלייקווד, ושאל אותי האם תניא הוא חלק מהתורה? אמרתי לו, 'מה זאת אומרת? זה לא תורה?' הוא אומר לי, 'לא יודע, אולי לא...?' אמרתי לו, 'האם לדעתך אפשר ללמוד תניא בלי לברך ברכות התורה לפני כן?' והוא השיב, 'אולי כן...'. הגבתי בחיפזות, 'איך יכולה לעלות לך בכלל מחשבה כזו? הרי תניא זו הנשמה של התורה!' הסברתי לו באריכות מה זה נשמת התורה, רוין דאורייתא, חסידות ועוד. ותוך שאנו דנים בשאלה מהו ספר התניא הופיע הרב חודקוב והודיע שהרבי אמר ששנינו נוכל להיכנס אליו.

"הוא נכנס לפניי, שהה אצל הרבי עשר דקות, ויצא כשפניו אדומות כמו סלק. שאלתי את עצמי, מה כבר קרה? הוא יוצא מיחידות, הוא אמור להיות שמח... ביקשתי ממנו לספר לי מה קורה, אך הוא אמר שאינו יכול לומר לי כעת. עכשיו הגיע תורי להיכנס ליחידות. שאלתי את הרבי מה שרציתי לשאול, ולאחר שהרבי ענה לי, הוא שאל אותי: 'מה התוכנית של ידיך עכשיו?' עניתי שהוא תכנן לחזור הלילה ללייקווד. הרבי אמר לי, 'נסה לשכנע אותו להישאר כאן הלילה. בכל ראש חודש, צעירי אגודת חב"ד מארגנים התוועדות. תישארו בהתוועדות, למרות שהוא לא רגיל לדוחק ולצפיפות - זה טוב מאוד עבורו'. וכך היה, שכנעתי אותו להישאר בהתוועדות, ולפני שהוא חזר לישיבה שאלתי אותו מה קרה אצל הרבי, למה נעשה כל כך אדום? הוא סיפר שלאחר שהוא שאל את הרבי האם הגיע זמנו להתחתן, הרבי שאל אותו בחזרה האם הוא לומד תניא כל יום? ואז הרבי הסביר לו, דע לך שתניא זה פנימיות התורה, צריך לברך ברכות התורה לפני כן, ולמעשה ממש חזר על כל מה שאמרתי לו כמה דקות קודם לכן בבית המדרש: נשמת התורה, רוין דאורייתא, ודיבר על חשיבות לימוד חסידות בימינו. בסופו של דבר אמר לו הרבי שאם הוא ילמד תניא בקביעות, הוא ימצא שידוך טוב.

"זמן קצר לאחר מכן הוא פגש נערה שמצאה חן בעיניו והם החליטו להתחתן. אך לאחר שחווה מקרוב את גדולתו של הרבי, גמר בדעתו לא להחליט על שידוך לפני שיקבל ברכה מהרבי. הוא שלח לו מכתב, חלפו שבועיים, חודש, חודשיים, אבל הרבי לא ענה. הוא החליט שהוא לא מתחתן בלי ברכה והשידוך לא יצא לפועל. במשך שנתיים הוא פגש עוד נערות אחרות, אך שום דבר לא יצא לפועל. כעבור שנתיים עלתה ההצעה לפגוש שוב את הנערה הראשונה. הוא כתב שוב לרבי, אלא שהפעם הרבי ענה לו בחיוב ונתן לו ברכה - אך לא על המכתב שהוא כתב עכשיו אלא על המכתב שהוא כתב שנתיים קודם... בסעודת השבע ברכות שערכנו לו בישיבה הוא ביקש ממני לספר מה אמר לי הרבי ביחידות שלי, איך הורה לי לשכנע אותו להישאר בהתוועדות למרות הדוחק והצפיפות. כשסיימתי אמר החתן: האמת היא שהתוועדות הזו עזרה לי מאוד, היא אכן חרשה עבורי את הקרקע ואפשרה לי להיפתח יותר לתורת החסידות".

מדהים!".

אנשים אחרים שהיו מקבלים מחמאה כזו היו מסמיקים ואומרים "אל תגזים", יש כאלה שהיו מיד חושבים "מה הוא רוצה להרוויח ממני?", ויש כאלה עם הערכה עצמית גבוהה שהיו מסכימים ואומרים תודה. אבל התגובה הספונטנית של הרבי הייתה מיד: **"מה יש לקדוש ברוך הוא מזה שאני מדהים?"**.

השאלה הגדולה שאנחנו צריכים לשאול את עצמנו היא לא האם אנחנו מדהימים וכמה, אלא האם אנחנו משתמשים בזה נכון. כל אחד צריך לשאול את עצמו כל יום כל היום: נכון, אני מוכשר בכך וכך תחומים, אבל מה יש מזה לקדוש ברוך הוא? מה יש מזה לעולם? תקשיבו לסיפור מדהים על יהודי שהחליט גם ברגע האחרון לחשוב על אחרים ולא על עצמו, שחי בתודעה של 'מה יהיה לקדוש ברוך הוא ממני' ולא במחשבה של 'איך אני שומר על עצמי':

הרב יהודה וולס נולד בעיר קונין בפולין. בגיל עשר ההורים שלו שלחו אותו לבד ללודז' הסמוכה, להתחנך בבית מדרשו של האדמו"ר מסוכצ'וב. הם היו עניים מרודים. בקושי אוכל היה לו, ולא פעם ולא פעמיים הוא היה נעמד ליד דלת בית המדרש אחרי התפילה ומחכה שמישהו מהמתפללים יזמין אותו לאכול אצלו. הילד הזה ישן באיזה מחסן על ארגז עץ, בקיצור: גשמיות לא הייתה לו. אבל האושר העילאי שהוא חש בלימוד תורה עלה על הכול, וככה הוא עבר את התנאים הקשים האלה ושגשג ברוחניותו.

ואז באו הנאצים ולקחו אותו לאושוויץ. הוא היה מאלה שהתמזל מזלם ובמקום להשמדה הופנו לעבודה. אבל בתוך ההמולה והבלגן הוא איבד את המזוודה שהוא הביא אתו למחנה. הוא הצטער מאוד, ולא על הבגדים הדלים שהיו לו שם אלא על התפילין שאבדו לו.

אחרי תקופה באושוויץ הוא נשלח למחנה דכאו, שם הוא עבד בחטיבת עצים ליד הרציף של הרכבת. **יום אחד עברה שם רכבת ופתאום הוא רואה יד מבצבצת** מהחלון ומחזיקה משהו ואז החפץ נזרק לכיוונו. הוא רץ לכיוון החבילה שנזרקה, מקווה שיש שם קצת אוכל. אבל כשהוא פותח הוא מגלה שם תפילין! כנראה היהודי שזרק לו את התפילין הבין שהסוף שלו קרוב, אז הוא נתן לו אותן.

ר' יהודה החביא את התפילין באיזה חור בצריף, וזה מה שהחזיק אותו חי. הוא היה שלד מהלך, אבל התפילין נתנו לו את הכוח לקום בבוקר להניח אותן.

יום אחד עשו ביקורת פתע בצריף וגילו את התפילין. עשו חקירה והגיעו אליו והחליטו להרוג אותו בתלייה. אספו את כל היהודים במחנה כדי שיראו את התלייה, למען יראו וייראו. העלו אותו על במת התלייה, סיפרו לכולם על מה הוא נענש, כרכו לו כבר את החבל סביב הצוואר ואז הקציין הנאצי ניגש אליו ומציע לו לבקש משאלה אחרונה. ור' יהודה אומר: "אני מבקש להניח תפילין".

הנאצי התפוצץ, אבל מילה זו מילה. הביאו לו את התפילין, ולעיני כל היהודים שם הוא מברך בקול רם: "אשר קידשנו במצוותיו וציוונו להניח תפילין... והרצפה התכסתה בדמעות של היהודים שם, כשהם רואים את היהודי הזה שעוד מעט עולה לשמים עם תפילין על הראש ועל הלב.

ואז הוא כורך את הרצועה על האצבע ואומר את הפסוקים מהנביא: "וארשתך לי לעולם... וארשתך לי בצדק ובמשפט, בחסד וברחמים... וארשתך לי באמונה וידעת את השם"... הוא אומר לאט כל מילה עם כל העוצמה וכל הנשמה. ואז הוא סוגר את העיניים וצועק: "שמע ישראל השם אלוקינו השם אחד". ולא רק זה, אלא הוא פונה לאחים היהודים שלו ואומר להם: "לא משנה מה הם יעשו לנו, אנחנו מנצחים! אנחנו נלך עד הסוף עם 'שמע ישראל', עם האמונה בקדוש ברוך הוא".

הקציין הנאצי רתח מזעם ובדיוק עבר שם קצין בכיר יותר ואמר לו: "בוא נחמיר את העונש של היהודי הזה. במקום להרוג אותו בתלייה של כמה דקות, נהרוג אותו לאט ובייסורים. נלקה אותו עד ערפול חושים ואז נשלח אותו לתא הגזים".

אחרי ארבעים מכות, ר' יהודה התעלף ונפל, וכשהוא התעורר הוא מצא את עצמו בכניסה לתאי הגזים. כל הגוף שלו כואב והוא לא מצליח להזיז אפילו אבר אחד, ופתאום בא אותו קצין שהוריד אותו מחבל התלייה ושלף אותו משם. הוא הציל לו את החיים.

היום הרב וולס חי ברעננה, זוכה להניח תפילין כל יום, והבן שלו ייסד את ארגון ערכים שעוסק בקירוב יהודים ובזכותו עוד הרבה יהודים מניחים תפילין ומתקשרים לקדוש ברוך הוא.

יש לך שאלה בעבודת ה' סמס ל-
054-4530951

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך זה שיש דתיים לא מוסריים?

רבנותינו לימדו שהתורה היא סם עמוק וחרף, שיכול להיות נוטה לכאן ולכאן. "זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המוות". ההבנה הפשוטה אומרת שהתורה יכולה רק להועיל, ואם אדם לא זוכה אז מעלתה של תורה לא מוסיפה לו אור אבל לא פוגעת בו. אולם רבותינו לימדו שאור התורה הוא עצום ונשגב, ואם הוא משמש באופן שאינו יאות הוא גם יכול לפגוע ולהפוך אפילו לסם המוות. לכן צריכה להיות דרך ארץ קודמת לתורה, כדי שתהיה כלי קיבול ראוי וטוב לאור של התורה, שילך בכיוון נכון. לצערנו אנו מוצאים כאלה שהתורה הפכה בהם לסם המוות בדרגה כזו או אחרת.

אבל האמת היא שזו מציאות יוצאת דופן, וצריך לזכור שעוסקי התורה הם בדרך כלל מתוקנים במידותיהם הרבה יותר מהמוצע, ובעלי חסד וזהירים בכבוד חבריהם ובוודאי כבוד הוריהם ורבנותיהם וכל כיוצא בזה. ועצם האשמה המשתמעת כאילו התורה לא פועלת לטובה היא ודאי רחוקה מאוד מהאמת, והיא בעצמה לא מוסרית וחוטאת חטא גדול למציאות ולמעלת התורה.

איך נטהרים ממחשבות אסורות?

בטבריה קבור צדיק גדול בשם רבי מנחם מנדל מוויטבסק, בעל 'פרי הארץ', שהיה רבו וחברו של בעל התניא (ויום הפטירה שלו חל בשבוע הבא, א' אייר). באחת מאגרותיו הוא כותב שהמחשבות הזרות והטמאות באות לאדם מפני שממעט לשמוח ולהתענג על המצוות, על מילות התורה ומילות התפילה, ועל עשיית רצון ה'. ומפני שהנפש מתאוה לתענוג - ובצדק, כי היא נבראה להתענג על ה', על מצוותיו ועל תורתו, ואינה מקבלת מענה במקום הנכון - היא מחפשת להרוות את צמאונה בכורות נשברים.

ואף על פי שיש דרכים לדחות את החושך, כבר לימדו רבותינו שבדורנו העיקר הוא להוסיף אור ולא לנסות לגרש את החושך. ובעניין זה העיקר הוא להרבות את התענוג, השמחה והמתיקות שאנחנו יונקים מכל דבר שבקדושה. וכן אומר הכתוב "גרסה נפשי לתאוה", שהתאוה האמיתית היא לגרוס וללמוד את התורה הקדושה, מפני שטוב סחרה מכל סחורה ומתוקים דבריה מדבש ונופת צופים.

יש מיליארדים של גויים בעולם, שנולדים ומתים ועוברים ניסיונות מוסריים במהלך חייהם. אם העולם נברא רק בשביל עם ישראל והתורה, למה הם קיימים?

מפני שהם חלק מן המעגלים הסובבים את האומה הישראלית ושייכים אליה בקשר עמוק עד בלי די. שהרי אדם הראשון כלל את כל האנושות כולה, ומעלתו של ישראל נקראת על שמו, "אתם נקראים אדם ואין אומות העולם נקראים אדם". והיא הנותנת, שקריאתנו אדם מלמדת שגם כל שאר בני האדם מקבלים את העצמיות האמיתית שלהם לאורנו. ולכן אומר הנביא שלעתיד לבוא יחזיקו עשרה אנשים בכף ישראל, והקב"ה יהפוך את כל העמים לקראו שפה ברורה בשם ה', והלכו גויים לאורך. כל זה מפני שכולם שייכים למעלתם של ישראל.

וכשם שכל אדם חייב לומר בשבילי נברא העולם, וזה לא אומר שכל השאר מיותרים אלא שיש נקודה שבה הוא הסיבה הפנימית לעולם כולו - כך ישראל באופן דומה, הם תמצית כל האומות ותמצית כל הנבראים. ולכן כתוב ש"כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה", דהיינו להיות לצוות ודבוקים במעלתו של ישראל.

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרונ ברגנשטיין > העלון טעון גניזה

לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org • קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

עכשיו כבר כולם מבינים שלעוד חדר בבית אין תחליף

הבנייה בעיצומה והגיע הזמן שאתם תרכשו את דירת ההשקעות שלכם. במרחק חמש דקות מכביש שש, 35 דקות לתל אביב ברכבת, עם קהילה צומחת לציבור הדתי, **כרמי גת** היא הבחירה הנכונה עבורכם לנכס מניב. קבוצות רכישה ליחידות דיור של שלושה, ארבעה וחמישה חדרים, דירות-גן ופנטהאוס החל מ-899,000 ₪.

לפרטים נוספים: 1700-500-555

באמונה **bemuna.co.il**

הבניה בעיצומה! תקן בניה ירוקה!

אכלוס שלב א' בעוד חצי שנה!

אחרי הקורונה מגיע לכם בית חדש מגוון דירות גן, גג ולמשקי'

Carmei Gat
קהילת כרמי-גת

המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
ע"ש הרב יורם אברג'ל זצ"ל

למשפחה שלכם מגיע הכי ToV

ToV זירת התרבות והפנאי האיכותית בישראל

מתרחבת ומתחדשת עם מגוון תכנים נקיים, מסוננים ובטוחים!

סדרות לנוער ולמבוגרים • סרטים לכל המשפחה • הופעות ומשדרים LIVE • תוכניות לילדים • חוגים והעשרה • בילויים

חפשו ToV בגוגל והתקדמו לעולם תוכן איכותי ובטוח